CEVAT ABİ...

Şakir ALTINTAŞ

18 Ekim 2026

https://www.facebook.com/

Bir Ömrün Ardından, Aziz Hatırasına Hürmetle...

Cevat Abi'nin ardından yüzlerce insan yazdı. Dostları, yol arkadaşları, onu tanıyanlar hatıralarını, muhabbetlerini ve şahitliklerini paylaştılar. Bunca güzel sözün ardından insan ister istemez soruyor: Bir de ben niçin yazıyorum?

Belki söylenmemiş bir söz söylemek için değil; anlatılanlara kendi şahitliğimi katmak, bir vefa borcunu yerine getirmek ve onun hayatından bugünün insanına düşen payı düşünmek için. Çünkü bazı insanlar hakkında ne kadar yazılırsa yazılsın, her gönülde yalnızca kendisine emanet edilmiş bir hatıra kalır.

Cevat Abi'nin ardından yazmak, benim için yalnızca onun hayatını anlatmak değil; kendi hayatımda bıraktığı izleri de yeniden keşfetmek. Varlığına alıştığımız bir sesin artık duyulmayacağını bilmek, yılların içinde saklı kalmış hatıraları uyandırıyor. Bir söz, bir bakış, küçük bir iyilik, geçmişin uzak bir köşesinden çıkıp bugünün hüznüne karışıyor.

Cevat Özkaya'yı on sekiz, on dokuz yaşlarımda tanıdım. Köyden çıkıp İstanbul'a gelmiş, hayatı ve insanları anlamaya çalışan bir delikanlıydım. O yıllarda karşıma çıkan insanlardan çok şey öğrendim. Cevat Abi'nin yeri ise zamanla başka türlü şekillendi. Bazen yol gösteren bir büyüğüm, bazen fikrine müracaat ettiğim bir ağabeyim, bazen de varlığından güç aldığım bir aile yakınım oldu.

Şimdi onun ardından düşünürken, kendi gençliğimin de bir parçasını uğurladığımı hissediyorum.

BİR ÖMRÜN İSTİKAMETİ

1954 yılında Samsun'un Çarşamba ilçesinde doğan Cevat Özkaya, İstanbul Eğitim Enstitüsü Türkçe Bölümünü bitirdikten sonra 1974'te Trabzon Öğretmen Okulunda öğretmenliğe başladı.

Yıllar sonra o günleri anlatırken, arkadaşlarının kendisine “Sana ihtiyacımız var, istifa et gel.” dediklerini söylüyordu.

O da kalkıp gelmişti.

Ardında öğretmenliğini, düzenli maaşını ve meslek güvencesini bırakmış; İstanbul'da dar imkânlarla sürdürülen bir hayatın içine girmişti.

Elli beş yıllık dostu Avukat **Muharrem Balcı**'nın anlattığı bir hatıra, o günlerin ruhunu yansıtıyor. Henüz yirmili yaşlarının başındayken Unkapanı'ndan elli kiloluk patates

çuvallarını sırtlanıp Süleymaniye'ye taşıyor, oradan öğrenci evlerine paylaştırıyorlarmış. Soğan çuvalları ise kaydığı için daha zahmetliymiş.

Muharrem Abi, bütün bu yılları tek cümleyle özetliyor:

“Cevat'ın hayatı hep böyle geçti.”

Onu elli beş yılın ardından “kardeşten öte bir dost” diye anması da anlamlı. Kardeşlikten söz etmek kolaydır; kardeşliği bir ömür taşımak, birlikte yokluk görmek ve zamanın değiştiremediği bir dostluğu korumak ise başka bir şeydir.

Gençlerin buluşabileceği, okuyup konuşabileceği bir mekân arayışı zamanla kitapçılığa, oradan yayıncılığa uzandı. Pınar Yayınları'nın hikâyesi de bu arayışın içinden doğdu.

KİTAPLARIN KAPAKLARINDA ADI BULUNMAZDI

Cevat Abi'nin kendi adına yayımlanmış bir kitabı yoktu. Buna karşılık nice eserin seçilmesinde, hazırlanmasında ve okuyucuyla buluşmasında emeği vardı.

Edward Said'in Oryantalizm adlı eserinin Türkçeye kazandırılması, Roger Garaudy'nin eserlerine verdiği önem, modern dünyayı kendi içinden sorgulayan düşünürleri okuyucuyla buluşturma çabası, onun yayıncılığının fikrî yönünü gösteriyordu.

Ahmet Kanlıdere, Cevat Abi'yi 1970'li yılların sonunda Beyazıt'taki Beyazsaray Kitapçılar Çarşısı'nda tanıdığını anlatıyor. O günlerde Pınar Yayınevi'nde **Şemseddin** Ağabey'le birlikte gördüğü bu insanların, toplumun meselelerine çözüm arayan eserleri yayımlamayı bir sorumluluk saydıklarını hatırlıyor.

Bilim ve Sanat Vakfı'ndaki bir konuşmasında Cevat Abi, yayıncılık anlayışını üç arayış etrafında anlatıyordu: İslam'ın asli kaynaklarına yönelmek, yakın tarihimizi ve modernleşme tecrübemizi anlamak, Batı düşüncesinin kendi içinden yükselen eleştirileri tanımak.

Bu yaklaşım, kendi dünyasına kapanmadan düşünmenin önemini hatırlatıyor. Çünkü insan yalnızca kendi söylediklerini dinleyerek ufkunu genişletemez; başka düşünceleri tanımaktan korkan bir zihin, zamanla kendi doğrularını sorgulama yeteneğini de kaybedebilir.

Cemil Meriç'le kurduğu yakınlık, fikrî hayatının önemli duraklarındandı. Yıllarca onu düzenli olarak ziyaret etmiş, çalışmalarına yardımcı olmuş, sekreterliğini üstlenmişti. Meriç'in bir sayfayı defalarca yazıp yeniden ele alışına şahit olmuştu.

Dr. İsrafil Kuralay, Cevat Abi'nin katkı sunduğu bir fikrin otuz yedi yazarın katılımıyla hazırlanan İstanbul'un Kültürel Yüzü adlı esere dönüştüğünü anlatıyor. **Mehdi Çetinbaş** ise Alev Alatlı'nın eserlerinin yayımlanmasındaki katkısını ve Cevdet Said gibi düşünürlerin Türkiye'de tanınması için gösterdiği gayreti hatırlatıyor.

Bir kitabın ortaya çıkışında bazen ilk fikri veren, bazen doğru insanları buluşturan, bazen de metinlerin üzerinde sabırla çalışan biri vardır. Cevat Abi, ömrünün önemli bir kısmını böyle bir emeğe vermişti.

Burada önemli bulduğum mesele, bilgiyle kurduğumuz ilişkinin ahlaki niteliğidir.

Bilgi, insanı başkalarından üstün hissettiren bir sermayeye dönüşebilir. Oysa insanı daha adil, daha sorumlu, daha anlayışlı kılması gerekmez mi? Bir insan bildikleriyle üstünlük kurabilir yahut onları paylaşarak başkalarının yetişmesine vesile olabilir.

Cevat Abi'nin yayıncılığında ve gençlerle ilişkisinde ikinci tutumun izlerini görüyorum.

Onun düşünce hayatında önemsediğim bir başka taraf, kendi geçmişine dönüp bakabilmesiydi. Gençlik yıllarının aceleci kanaatlerini sorguluyor, isabetsiz bulduğu yayın tercihlerini anlatıyor, gerektiğinde özür dilediğini söylüyordu.

Bir konuşmasında, geçmişten taşınması gerekenin ateşin külü değil, közü olduğunu ifade ediyordu.

Ne güzel bir ayrım...

Geçmişe sadakat, geçmişin her hükmünü sorgusuz tekrarlamak değildir. Hikmeti korurken yanlışlarla yüzleşebilmek de bir sadakat biçimidir. Çünkü hakikati arayan insan, kendi yanılabilirliğini kabul etmek zorundadır.

DÜŞÜNCEDEN SORUMLULUĞA

Cevat Abi'nin hayatı yayıncılıkla sınırlı değildi.

Pınar, Gerçek ve Umran dergileriyle ilişkisi; Araştırma ve Kültür Vakfı'ndaki çalışmaları, Bosna için yürütülen dayanışma faaliyetleri, Kafkasya'ya uzanan ilgisi ve MAZLUMDER'de üstlendiği sorumluluklar, hayatının farklı cepheleriydi.

Mehdi Nüzhet Çetinbaş'ın elli üç yıllık dostluğa dayanan tanıklığı, bu çalışmaların bazı ayrıntılarını da ortaya koyuyor.

Cevat Abi'nin ailesinin kökleri, 1864 Kafkas sürgününün ardından Anadolu'ya yerleşen Çerkes ailelerine uzanıyordu. Atalarının geldiği topraklara duyduğu ilgi, Kafkasya için yürütülen dayanışma çalışmalarına da yansımıştı.

1995'te kurulan Kafkas Vakfı'nın kurucuları arasında yer aldı. 1996'da İstanbul'da düzenlenen Uluslararası Kafkaslar Konferansı'nın hazırlıklarında görev üstlendi. Bosna Savaşı sırasında başlayan dayanışma faaliyetlerinde de çalıştı.

Bosna, Çeçenistan, Filistin...

Farklı coğrafyalar, farklı acılar, farklı tarihî şartlar... Fakat hepsinin merkezinde ortak bir soru vardı: İnsan, başka insanların uğradığı haksızlık karşısında ne yapmalıdır?

Bugün bu soru daha da yakıcı.

Bir yanda insan haklarından ve evrensel değerlerden söz eden bir dünya; diğer yanda savaşların, işgallerin, yoksulluğun ve sömürünün sürüp gittiği bir gerçeklik...

Teknoloji ilerliyor, üretim artıyor, bilgiye erişim kolaylaşıyor. Fakat bütün bu imkânlar, kendiliğinden daha adil bir dünya meydana getirmiyor.

Modern sömürü yalnızca ülkelerin birbirinin kaynaklarına el koymasında değil; emeğin değersizleştirilmesinde, insanın yalnızca tüketici olarak görülmesinde, tabiatın yağmalanmasında ve güçsüzlerin sesinin duyulmamasında da karşımıza çıkıyor.

Böyle bir dünyada ahlak, yalnızca kötülük yapmamak değildir. İmkânı varken iyiliğe omuz vermek, haksızlık karşısında tavır almak, başkasının derdini kendi gündeminin dışında bırakmamaktır.

Cevat Abi'nin bütün bu faaliyetlerinde, düşüncenin sorumluluğa dönüşme gayretini görüyorum. Elbette her tercihini tartışmasız doğru bulmak zorunda değiliz. Fakat inandığı değerler uğruna emek vermesini, haksızlıklara kayıtsız kalmamaya çalışmasını önemsemek gerekir.

İNSANIN ASALETİ

Vefatının ardından dostlarının kaleme aldığı hatıraları okurken dikkatimi çeken bir şey oldu: Farklı dönemleri, farklı beraberlikleri anlatmalarına rağmen Cevat Abi'nin şahsiyetini tarif ederken kullandıkları kelimeler birbirine yaklaşıyordu.

Erol Erdoğan onu “makul, mutedil” ve ilişkilerinde “zarif” bir insan olarak anıyor. Mustafa Armağan, sohbetinin candan, dostane ve hakiki oluşunu hatırlıyor. Ahmet Kanlıdere müşfik ve teşvik edici tavırlarıyla çevresine güven verdiğini anlatıyor. Mustafa Ruhi Şirin ise onu “güven ve vefa yurdu bir dost” diye anıyor.

Ercan Yıldırım, yazılarını okuyup kendisini teşvik edişini, gerektiğinde itiraz ederek yol göstermesini anlatıyor. Mehmet Beyhan da Cevat Abi henüz hayattayken kaleme aldığı yazısında, gençlere yukarıdan konuşmak yerine yanlarında durduğunu hatırlatıyor.

Celalettin Vatandaş, kırk sekiz yıllık dostluklarından ve hastalığından kısa süre önce yaptıkları, bir vasiyet gibi hatırladığı uzun görüşmeden söz ediyor. İdris Turan İlter ise elli bir yıllık yol arkadaşını yiğit, vefalı, merhametli ve ilkeli bir insan olarak anıyor.

Bütün bu tanıklıklardan belirgin bir şahsiyet çıkıyor:

Vefalı, müşfik, zarif, samimi, güvenilir, fedakâr, ilkeli ve mütevazı...

Fakat bu sıfatların asıl değeri, yaşanmış hayatta karşılık bulmalarıdır.

Kadim dostu ve hemşehrisi **Ferhat Gül**'ün anlattığı bir hadise bu bakımdan dikkat çekici.

İstanbul'a ilk geldikleri yıllarda Cevat Abi'nin kendilerine sahip çıktığını, yollarını bulmalarına yardımcı olduğunu hatırlıyor.

Yıllar sonra Ferhat'ın kardeşi vefat ettiğinde Cevat Abi de Çarşamba'daymış. Hasta olduğunu bilen Ferhat, kendilerinin onu ziyaret etmesi gerektiğini söylemiş. O ise kardeşlerini de yanına alıp arabayla taziyeye gitmiş.

Yıllar önce İstanbul'a yeni gelen gençlere el uzatan Cevat Abi, hastalığına rağmen bir dostunun acısını paylaşmak için de yola çıkmış.

Ömer Naci Yılmaz'ın hatıraları ise Cevat Abi'nin başka bir yönünü tamamlıyor. Onu yalnızca Beyazıt'ın kitapçıları ve fikir meclislerinde değil, Çarşamba'nın Otluk köyünde, annesi Durdane Hanım'ın bulunduğu aile evinin avlusunda da görüyoruz. Çayların içildiği, sofraların paylaşıldığı o sohbetlerde, insanı kimliğine ve mensubiyetine göre dar kalıplara hapsetmeyen bir gönül genişliği beliriyor.

Kendi köklerine bağlılığıyla bütün insanlığa duyduğu yakınlık birbirini dışlamıyordu. Belki de gerçek aidiyet, insanın dünyasını daraltan değil, başkalarına karşı sorumluluğunu büyüten bir değer olmalıydı.

Bunlar başkalarının tanıklıkları. Fakat okurken hiç yabancılık çekmedim. Çünkü anlatılan insan, benim de tanıdığım Cevat Abi'ydi.

Ahmet Taşgetiren'in tanıklığı ise şahsiyetinin başka bir yönünü tamamlıyor. Cevat Abi'nin mücadeleci olduğunu, meseleleri hararetle tartıştığını, gerektiğinde düşüncesini güçlü biçimde savunduğunu anlatıyor. Üstelik yıllar içinde farklı fikrî ve siyasî yollara yönelen arkadaşlarıyla dostluğunu koruyabildiğini hatırlatıyor.

Demek ki onun nezaketi, fikirsizlik veya kayıtsızlık değildi. Mücadeleciliği de dostluğu ortadan kaldıran bir sertliğe dönüşmek zorunda değildi.

Çünkü insan hem kararlı hem nazik, hem cesur hem ölçülü, hem hakikate bağlı hem de başkasını dinlemeye açık olabilir.

Asalet biraz da bu dengeyi kurabilmektir.

Onun nezaketini, karşısındakini önemseyerek dinleyişini hatırlıyorum. Gecenin ilerleyen saatlerinde biten toplantılarımızdan sonra beni evimin kapısına kadar bıraktığı günleri mesela...

O zamanlar gençtim. Belki bu davranışın taşıdığı inceliği bugünkü kadar düşünmüyordum. Şimdi geriye baktığımda, bir insanın yolunu uzatmasının, vaktinden vermesinin, sizin eve sağ salim ulaşmanızı önemsemesinin ne kadar şey anlattığını daha iyi anlıyorum.

İnsanın karakteri, bazen büyük meselelerde söylediği sözlerden çok, kimsenin kayda geçirmediği küçük davranışlarda kendini gösterir.

ÇAĞIN UNUTTUĞU İNSAN

Cevat Abi'nin hayatından hareketle, bugün nasıl bir insan olmak istediğimizi de düşünmemiz gerektiğine inanıyorum.

Çünkü yaşadığımız çağın en büyük çelişkilerinden biri, imkânların çoğalmasına rağmen insani yakınlığın aynı ölçüde gelişmemesidir.

İletişim araçlarımız çoğaldı; fakat birbirimizi dinlemeye ayırdığımız zaman azaldı. Bilgiye ulaşmak kolaylaştı; fakat hakikati aramanın sabrı zayıfladı. Başarıyı ölçen rakamlarımız büyüdü; fakat insanın değerini ölçerken çoğu zaman servete, makama ve görünürlüğe takılıp kaldık.

Çağın soğukluğu, belki de ilişkilerimizi fayda hesabına dönüştürmemizde, başkasının derdine ayıracak vaktimizin kalmamasında kendini gösteriyor.

Modern hayatın insanı sürekli yarışmaya çağırdığı bir dünyada, başkasının yetişmesine sevinmek başlı başına bir erdemdir.

Cevat Abi'nin gençlere yaklaşımında bunu görüyorum.

Bir gencin yazısını okuyup onu aramak, bir fikri geliştirmesine yardımcı olmak, yanlış bulduğunda uyarmak, ihtiyaç duyduğunda yanında olmak...

Bunların hiçbirinde gösterişli bir kahramanlık yoktur. Fakat insanı insan yapan ahlak, çoğu zaman bu gösterişsiz davranışlarda yaşar.

Din buna kul hakkı ve merhamet der; felsefe erdem ve adalet üzerinde durur; irfan geleneği edep, tevazu ve gönül terbiyesini hatırlatır.

Hepsi bizi önemli bir soruyla yüzleştirir: İnsan, sahip olduğu gücü ve imkânı ne için kullanmalıdır?

Başkaları üzerinde üstünlük kurmak için mi, yoksa onların da ayakta durabilmesine yardımcı olmak için mi?

Bilgisiyle övünmek için mi, yoksa başkalarının ufkunu açmak için mi?

Bir insanın büyüklüğünü, kaç kişiye hükmettiğinden ziyade kaç insanın hayatına iyilikle dokunabildiğinde aramak daha doğru olmaz mı?

Burada Cevat Abi'yi kusursuz bir insan olarak sunmak istemiyorum. Böyle bir iddiaya ne ihtiyacımız var ne de hakkımız. Her insan gibi onun da yanılgıları, eksiklikleri ve kendi imtihanları olmuştur.

Zaten örnek insan, hiç yanılmayan insan değildir. Yanıldığında kendini sorgulayabilen, gücü varken ölçüyü kaybetmeyen, inandığı değerleri başkalarına karşı bir üstünlük aracına dönüştürmeyen insandır.

Bir insanın hayatını değerli kılan, yalnızca savunduğu doğrular değil, o doğruların kendisini ne kadar terbiye ettiğidir.

“CEVAT ABİ, SANA İHTİYACIM VAR.”

Evlilik hazırlığı yaptığım yıllardı. Anne babam yaşlıydı. Hayatımın o önemli eşiğinde, sözüne ve duruşuna güvendiğim bir büyüğün yanımda olmasını istiyordum.

Cevat Abi'ye gittim.

“Cevat Abi, sana ihtiyacım var.” dedim.

Geldi.

Kız istemeye giderken yanımdaydı.

Aradan bunca yıl geçti. O günün ayrıntıları zamanla silikleşmiş olabilir; fakat onun yanımda oluşunun verdiği güven hâlâ yerli yerinde.

Gençliğinde arkadaşları ona “Sana ihtiyacımız var.” demiş, kalkıp gelmişti. Yıllar sonra ben de aynı ihtiyacı dile getirdiğimde yanımda olmuştu.

Bu iki hatıra, şimdi zihnimde kendiliğinden yan yana duruyor.

İnsanın hayatında bazı insanlar vardır; onlardan yardım istemek için uzun açıklamalar yapmanız gerekmez. İhtiyacınızı söylediğinizde yanınızda olacaklarını bilirsiniz.

Cevat Abi'nin ağabeyliğinde, ihtiyaç duyduğum zamanlarda babalık şefkatini de bulmuştum.

Yıllar sonra aynı yakınlık, başka bir cümlede yeniden karşıma çıktı.

“OĞLUM, PES ETME!”

Yakın zamanda **Altıntaş Gayrimenkul**'ü kurdum. Yeni bir işe başlamanın güçlükleriyle uğraşıyordum. Bir telefon görüşmemizde bunlardan söz ettik. Beni dinledi ve her zamanki yakınlığıyla:

“Oğlum, pes etme!” dedi.

Bir an için yıllar geriye çekildi sanki. İstanbul'a yeni gelmiş o delikanlıyla bugün hayatın başka sorumluluklarını taşıyan insan, aynı hitabın içinde buluştu.

“Oğlum...”

Bu kelimeyi onun sesinden duymak, yalnızca bir nasihat işitmek değildi. Aradan geçen yıllara rağmen değişmeyen bir yakınlığı hissetmekti.

“Pes etme...”

Sözü kısaydı. Fakat ihtiyaç duyduğum bir zamanda söylenmişti; hafızamda yer etti.

İnsanın bazen uzun nasihatlere değil, kendisine inanan birinin birkaç kelimesine ihtiyacı oluyor.

Yayıncılık dünyasının Cevat Özkaya'sı, dostlarının ve çalışma arkadaşlarının Cevat Abi'si vardı. Benim de gençliğimden bugüne taşıdığım, kendi hatıralarımın içinde yaşayan bir Cevat Abi'm vardı.

YARIM KALAN YOLCULUKLAR

Cevat Abi'nin hastalık dönemine ilişkin tanıklıkları okurken, insanın ömrünün ne kadar sınırlı olduğunu bir kez daha düşündüm.

Mehdi Nüzhet Çetinbaş, bir yılı aşkın süre devam eden hastalığı boyunca Cevat Abi'nin kendi sıkıntılarını öne çıkarmadığını, telefon görüşmelerinde kendisine moral verdiğini anlatıyor.

Kızı Şule'den aktardığı bir hatıra ise ibadetine gösterdiği hassasiyetle ilgili. Son günlerinde namaz vakitlerini sormaya devam ettiğini söylüyor.

Çetinbaş'ın yazısının sonunda içimi burkan başka bir ayrıntı var.

Cevat Abi'yle birlikte Kafkasya'ya gitmeyi, atalarının geldiği toprakları ve dedelerinin köyünü görmeyi arzulamışlar. Hastalığından sonra iyileşip bu yolculuğu gerçekleştirmeyi umut etmişler.

Olmamış.

İnsanın ömrü, yapmak istediklerinin hepsine yetmiyor. Kimi yolculuklar daha başlamadan, kimi sohbetler tamamlanmadan, kimi sözler söylenemeden kalıyor.

16 Ekim 2026'da Cevat Abi'yi kaybettik. Marmara İlahiyat Camii'nde kılınan cenaze namazının ardından Kartal Soğanlık'ta toprağa verildi.

Bir ömür, dünyadaki yolculuğunu tamamladı.

Akif Akça'nın veda yazısında hatırlattığı gibi, gerçek vefa yalnızca hatırlamak değil, hatırlatmak ve hayırlı hizmetleri gelecek nesillere taşımaktır.

Buna bir şey daha eklemek isterim: Vefa, hatırladığımız iyilikleri kendi hayatımızda da yaşatabilmektir.

BİR DUA DEĞİŞTİ, BİR MUHABBET DEĞİŞMEDİ

Son günlerinde hastalığının ağırlaştığını, yoğun bakımda olduğunu öğrendiğimizde içimizde bir umut vardı. O günlerde şöyle dua etmiştim:

“Pes etmiyorum Cevat Abi. Sen de pes etme! Rabbim seni bize bağışlasın. Âmin.”

Onun bana söylediği sözü, bu defa kendisine söylüyordum.

Şimdi şifa dilediğimiz ağabeyimize rahmet diliyoruz.

İnsan, sevdiği birinin ardından yalnızca onun yokluğuna üzülmüyor. Açılmayacak bir telefona, yapılamayacak bir sohbete, zamanında söylenememiş teşekkürlere de üzülüyor.

Cevat Abi'nin beni evime bıraktığı geceleri, kız istemeye gelirken yanımda oluşunu, yıllar sonra telefonda söylediği o üç kelimeyi düşünüyorum.

Bunların hiçbiri kitapların künyesinde yer almıyor. Fakat benim hayatımın içinde yerleri var.

Onun yayıncılığa verdiği emek, yayımlanmasına vesile olduğu eserlerde; dostlarının anlattıkları ise başka hayatlarda bıraktığı izlerde yaşamaya devam edecek.

Ben kendime şu soruyu soruyorum:

Bir insanın hayatımıza kattığı güzelliğin hakkını, onu hatırlamak dışında nasıl verebiliriz?

Belki bize gösterilen inceliği başkalarından esirgemeyerek. İhtiyaç duyulduğunda birinin yanında bulunarak. Yorulan bir insana birkaç kelimeyle cesaret verebilerek.

Ve yaşadığımız çağın bütün hoyratlığına rağmen insan kalmakta ısrar ederek.

Cevat Abi...

Bir zamanlar sana “Sana ihtiyacım var.” demiştim.

Geldin.

Yıllar sonra yorulduğumda “Oğlum, pes etme!” dedin.

Şimdi o ses yok. Fakat sözün hâlâ benimle.

Sana söyleyemediğim teşekkürlerim, anlatamadığım muhabbetim ve ardından ettiğim dualarım var.

Rabbim sana rahmetiyle muamele etsin. Kusurlarını bağışlasın, hayırlı gayretlerini kabul buyursun.

Asildi Cevat Abi.

Bunu en çok, sana ihtiyaç duyduğumda yanımda oluşundan biliyorum.

Ruhuna Fâtiha...

Şakir Altıntaş

18 Ekim 2026

Ümraniye, İstanbul

Not: Bu yazı hazırlanırken Cevat Özkaya'nın kendi konuşma ve söyleşilerinin yanı sıra Muharrem Balcı, Ahmet Taşgetiren, Mehdi Nüzhet Çetinbaş, Ferhat Gül, Ömer Naci Yılmaz, Ercan Yıldırım, Celalettin Vatandaş, Mehmet Beyhan, İsrafil Kuralay, Mustafa Ruhi Şirin, Erol Erdoğan, Mustafa Armağan, Ahmet Kanlıdere, İdris Turan İlter ve Akif Akça'nın yazılarından ve tanıklıklarından istifade edilmiştir.